

тѣ самички ся распорядявали съ челядь-тѣ си, съ домочадцы-тѣ си и съ оныя отъ тѣхны-тѣ родинны, които не были доста богаты, та да могятъ да ся отдѣлятъ отъ нихъ. Всѣкий единъ отъ патриарси-тѣ былъ и священникъ въ дома си, и посредникъ между Бога и свои-тѣ домашни.

Въ челядь-тѣ на патриарси-тѣ постарыя-тѣ сынъ ималъ поголѣмы прѣимущества прѣдъ други-тѣ си брате, зачто-то, по бащинѣ му смерть, той само ималъ право на жречество и господство. Освѣщъ това, постарыя-тѣ, или первородныя сынъ наслѣдвалъ найважно-то право—да ся надѣе, какъ именно отъ негово-то потомство ще излѣзе будущий, обѣтованный Избавитель міра. Авраамъ былъ владыка и жрецъ въ своя домъ; подиръ него наслѣдовалъ тыя сѣщи-тѣ права сынъ му Исаакъ.

На Исаака и Ревеккѣ ся родили два сына близнецы: Исавъ и Іаковъ. Исавъ ся родилъ понапрѣдъ, и затова ся считалъ за постаръ. Нему тѣло-то было вничко-то покрыто съ космы, като съ вълнѣ: той былъ силенъ, мужественъ, нѣ жестокъ, дивъ и легкомысленъ; любимо занятіе му было звѣроловство-то; неговый ловъ былъ любима храна на Исаака; затова той ималъ особенѣ любовь на Исава. Іаковъ былъ кроткѣ, благочестивъ юноша, помагалъ на майкѣ си въ домашни-тѣ ѣ занятія и обычалъ тихъ пастырскый животъ: това ся нѣравило на майкѣ му. Іаковъ былъ любимецъ на Ревеккѣ.

Веднажъ Іаковъ си сварилъ лещѣ и сѣднѣлъ да ѣде; въ то время си дошълъ Исавъ отъ ловъ уморенъ и гладенъ. „Дай ми да ямъ отъ твоѣхъ-тѣ сваренѣхъ лещѣхъ,“ казалъ той, „азъ сѣмъ уморенъ и твърдѣ сѣмъ гладенъ.“—„Прѣдай ми первенство-то си,“ рекълъ Іаковъ, „та така да ти дамъ отъ мое-то ястїе.“—„На что ми е первенство, кога азъ умирамъ отъ гладъ,“ отговорилъ легкомысленный. Исавъ ся обѣщалъ съ клетвѣхъ да прѣдаде на брата си свое-то право на первенство. Подиръ това му далъ Іаковъ гозбѣхъ-тѣ си. Исавъ